

[Chr. Hansen.]

at Radiofonien er en Forretning, som der vist ikke findes Mage til her i Landet. Men det skal siges om den Ledelse, der sidder for Radiofonien, at Ministeren var heldig, da han udpegede den, thi Virksomheden er drevet fornuftigt, med en fast Haand, men ogsaa med en klog Hjerne.

Det Forslag, Ministeren har stillet om Oprettelsen af en Fond, hvori der skal indbetales 325 000 Kr. fra Radiofonien og 220 000 Kr. fra Forlystelsesskatten, er efter min Mening et fornuftigt Forslag, og jeg tror, at naar dette Lovforslag er gennemført, er vi dermed inde paa en god Bane. Jeg tror heller ikke, at det vil vare ret længe, før man vil prøve paa at faa en fælles Overledelse for de to Institutioner, Radiofonien og Det kongelige Teater. Man har sagt, at Radiofonien godt kan undvære Det kongelige Teater. Nej, det kan den ikke; det fik vi ogsaa et Indtryk af under Forhandlingerne i Kommissionen. Radiofonien har Brug for Teatrets Kunstnere; efterhaanden vil der blive stillet større og større Krav til Radiofonien, og hvis ikke den har Det kongelige Teater at søge til, saa er det efter de Oplysninger, der foreligger, min Overbevisning, at det vil blive nødvendigt at oprette et Teater inden for Radiofonien selv til at opdrage Skuespillere, til at opdrage Sangere. Derfor tror jeg, det er sundt og fornuftigt, at de to Institutioner bliver kædet saa nær sammen til hinanden som muligt. Og naar først Loven er gennemført, tror jeg heller ikke, der fra Radiofoniens Side vil lyde Klager. Man fortæller, at der skal bruges Penge til et nyt Hus. Ja, det skal der, men der bliver Penge til det nye Hus alligevel; det er min Overbevisning, at den Dag det nye Hus er bygget, er det ogsaa betalt kontant; det er der ikke noget i Vejen for. Statsradiofonien har en Kassebeholdning paa 2 à 2½ Mill. Kr., og Administrationen skal nok vide at skaffe Pengene til Veje, uden at det mærkes paa Driften.

Jeg kan, som sagt, anbefale det foreliggende Lovforslags Fremme, og jeg kan ikke se, at der kan være stort at forandre ved det; det er udarbejdet saa enkelt, og det er saa let overskueligt. Jeg har kun et Par Bemærkninger at gøre til Enkeltheder.

I § 3 foreslaas det at lovfæste det Udvalg, som i sin Tid blev valgt af Finansudvalget til at føre Tilsyn med Teatrets Drift. Det glæder mig, at Udvalget ikke absolut skal bestaa af Medlemmer af Finansudvalget, thi det kunde jo tænkes, at et Medlem, som havde sat sig ind i Forholdene, gik ud af Finansudvalget, men vedblev at

være Medlem af Rigsdagen, og hvorfor skulde han saa ikke have Lov til at blive siddende i det Udvalg?

I § 7, Stk. 4, indeholdes Bestemmelser om det Raad, som skal styre den nye Fond. Jeg kunde tænke mig at henstille til den højtærede Minister, om ikke det var rigtigt, at Radiofonien, naar den nu skyder disse Penge ind, saa ogsaa fik en Medlemsplads i en saadan Styrelse, for at den kunde være med til at føre Tilsyn med, hvad Pengene bruges til. Det er ikke et Krav, jeg rejser, det er blot en Henstilling til Ministerens Overvejelse, en Henstilling, som jeg vilde mene det klogt at efterkomme.

Jeg skal ikke udtale mig yderligere, det er der ingen Grund til. Jeg anbefaler Lovforslaget; jeg er enig med Ministeren i det, jeg har selv været med til at udkaste de Tanker, som er fremsat i den Betænkning, der danner Grundlaget for Forslaget. Jeg udtaler derfor Ønsket om, at det høje Ting vil vedtage dette Forslag, jeg tror, man vil faa Glæde og Fornøjelse deraf. Med disse Ord anbefaler jeg det til hurtig Fremme.

Pinholt: Den Sag, vi skal behandle her i Dag, og som ikke synes i særlig Grad at samle Tingets Opmærksomhed, er jo en gammel Sag, der har trukket frem og tilbage i dette høje Ting lige siden 1849. Man har bestandig været utilfreds med Økonomien nede paa Det kongelige Teater, og man har stadig søgt at lægge Teatrets Drift om, om den ikke kunde blive bedre og billigere. Men hver eneste Gang man har skabt en ny Ordning, har man maattet gaa fra den igen, og saaledes ogsaa med den sidste Ordning, som var den sidste Trumf, man havde at sætte ind fra de Folks Side, der har ment, at der kunde komme noget godt ud af det, naar bare man fik en Dobbeltscene: Saa kunde alle Kunstnere komme i Arbejde, saa kunde det betale sig, saa kunde det gaa. Men da vi saa fik Dobbeltscenen, saa fik man ogsaa dobbelt Underskud, og saa lukkede man Butikken. Den Gang udtalte den højtærede Undervisningsminister — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse et lille Stykke af Folketingstidende for Samlingen 1929—30, Sp. 1829:

„Jeg vil altsaa principielt ikke afskrækkes fra denne Vej, og det maa staa alle klart, at gaar dette Forsøg, der nu anstilles — som kan gaa, og som skal gaa, og som efter min Mening ogsaa vil gaa —, ikke, vil det være den nærmest liggende Udvej for Rigsdag og Regering at lade Det kongelige Teater gaa over til Privat-